

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2010 r.,
skargi A. T. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu
Okręgowego w K.

z dnia 3 grudnia 2009 r., sygn. akt VI Ga (...),

wydanego w sprawie z powództwa R. B.

przeciwko A. T.

o zapłatę 41.115,34 zł dochodzonej w sprawie VGC (...)

i z powództwa R. B.

przeciwko A. T.

o zapłatę 50.839,63zł dochodzonej w sprawie V GC (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa R. B. przeciwko A. T. o zapłatę,
wyrokiem z dnia 3 grudnia 2009 r. oddalił apelacje wniesione przez powoda i
pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 31 sierpnia 2009 r.

Pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego
wyroku zarzucając Sądowi drugiej instancji naruszenie przepisów prawa cywilnego
materialnego, tj. art. 353¹ k.c., art. 76 k.c., art. 77 § 1 k.c., art. 65 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 425⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. Skarga, która nie czyni zadość tym wymogom jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym i podlega odrzuceniu bez wzywania do jego usunięcia – art. 424⁸ § 1 k.p.c. (por. post. SN z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06, niepubl., post. SN z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, niepubl., post. SN z 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, niepubl.).

Według art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., na wnoszącym skargę ciąży obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Środkami prawnymi od prawomocnych orzeczeń wydanych w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu procesowym są skarga kasacyjna, skarga o wznowienie postępowania i powództwa opozycyjne. Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest zatem przeprowadzenie wywodu, z którego wynikałoby, że żaden z wymienionych środków prawnych nie jest dopuszczalny albo, że z innych względów nie mógłby odnieść skutku. Należy przy tym podkreślić, że artykuł 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., wyraźnie wskazuje, że okoliczność ta ma zostać przez skarżącego „wykazana”. Nie wystarczy zatem samo twierdzenie skarżącego, ograniczone tylko do jednego sposobu wzruszenia prawomocnego orzeczenia nie poparte szerszą, stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawnych (por. post. SN z 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; post. SN z 22 listopada 2006 r., V CNP 140/06, niepubl.; post. SN z 30 stycznia 2008 r., V CNP 199/07, niepubl.).

Skarżący w niniejszej sprawie nie wykazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W

tym zakresie ograniczył się wyłącznie do wyводу dotyczącego dopuszczalności skargi kasacyjnej pomijając inne środki prawne, w tym skargę o wznowienie postępowania.

Zważyć też należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., na wnoszącym skargę ciąży obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, przy czym obowiązek ten jest niezależny od wymogu przytoczenia podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący nie uczynił zadość i temu obowiązkowi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. orzekł jak w sentencji.